

WOJEWODA MAZOWIECKI
Nr LEX-I.4131.58.2014.MZ1

Warszawa, 3 czerwca 2014 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, 645 i 1318, z 2014 r. poz. 379)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr LV/606/2014 Rady Miejskiej Góry Kalwarii z dnia 29 kwietnia 2014 r. „w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentu wsi Mikówiec – część 2”, w części dotyczącej ustaleń :

- § 16 pkt 2 uchwały;
- § 16 pkt 3 lit. c uchwały;
- § 18 pkt 2 uchwały, w odniesieniu do terenów lasów oznaczonych symbolami: od 32 ZL do 49 ZL;
- § 30 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 30 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 30 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 30 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 30 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 30 ust. 8 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 30 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 31 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 31 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 31 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 31 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 31 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 31 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) AZP 62-68/7, AZP 62-68/8 (...)”;
- § 31 ust. 8 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 31 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 32 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 32 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 32 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 32 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 32 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 32 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) AZP 62-68/9, AZP 62-68/10, (...)”;

- § 32 ust. 8 uchwały, , w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 32 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 33 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 33 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 33 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 33 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 33 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 33 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) AZP 62-68/6, AZP 62-68/7, AZP 62-68/8 (...) AZP 62-68/10 (...)”;
- § 33 ust. 8 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 33 ust. 9 pkt 1 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 34 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały
- § 34 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 34 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 34 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 34 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 34 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 35 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 35 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 35 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 35 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 35 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 35 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 36 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 36 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 36 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 36 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 36 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 37 ust. 4 uchwały;
- § 37 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 37 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) AZP 62-68/6, AZP 62-68/7, (...) AZP 62-68/10 (...)”;
- § 37 ust. 8 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 37 ust. 9 uchwały;
- § 38 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 38 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 39 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 39 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 39 ust. 8 uchwały;

- § 40 uchwały, pkt 1 kolumna 6 tabeli, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 40 pkt 6 kolumna 6 uchwały, w zakresie sformułowania „(...) w liniach rozgraniczających drogi zlokalizowane jest stanowisko archeologiczne, dla którego obowiązują zapisy § 15”;
- § 40 uchwały, pkt 7 kolumna 6 tabeli, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 40 uchwały, pkt 13 kolumna 6 tabeli, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 29 kwietnia 2014 r., Rada Miejska Góry Kalwarii podjęła uchwałę Nr LV/606/2014 „w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentu wsi Mikówiec – część 2”.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647 z późn. zm., w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami <Dz. U. Nr 130, poz. 871>), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania określa ustawa o p.z.p.

Stosownie do ustaleń art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna), zawartych w nim ustaleń. Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Jedną z podstawowych zasad sporządzania planu miejscowego ustawodawca uregulował w art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem.

Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miejskiej Góry Kalwarii, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest bowiem zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „*Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym, jak: zakaz domniemywania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do stanowienia aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań, a także mając na względzie art. 7 konstytucji, należy przyjąć, że konstytucja zamyka system źródeł prawa powszechnie obowiązującego w sposób przedmiotowy – wymieniając wyczerpująco formy aktów normatywnych powszechnie obowiązujących, oraz podmiotowy – przez jednoznaczne wskazanie organów uprawnionych do wydawania takich aktów normatywnych*”. Zatem uchwalając przedmiotową uchwałę, Rada Miejska Góry Kalwarii nie powinna wprowadzać do planu miejscowego regulacji, które wykraczają poza granice upoważnienia zawartego w przepisach: art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o p.z.p. oraz § 3, 4 i 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz.1587), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie wymaganego zakresu m.p.z.p.*”.

Oznacza to, że nie każde rozstrzygnięcie związane swobodnie z przeznaczeniem, zagospodarowaniem i użytkowaniem terenu może być włączone do ustaleń planu, a jedynie takie, które mieści się ściśle w ramach tego, co ustawa określa ogólnie, jako ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego i określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu, a konkretnie wylicza w art. 15, natomiast ww. rozporządzenie uszczegóławia, jako nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, określone w § 4 tego rozporządzenia. W szczególności, wobec zasady hierarchiczności źródeł prawa, przedmiotem regulacji planu nie mogą być kwestie, które podlegają regulacjom aktów wyższego rzędu, ani tym bardziej regulacje planu nie mogą być z nimi sprzeczne.

Tymczasem w ustaleniach, o których mowa w § 16 pkt 2 uchwały w brzmieniu: „*na terenach położonych w granicach stref, o których mowa w pkt 1. wprowadza się obowiązek prowadzenia badań archeologicznych przy wszelkich inwestycjach budowlanych związanych z robotami ziemnymi, zgodnie z przepisami odrębnymi z zakresu ochrony zabytków*”, Rada Miejska Góry Kalwarii, wprowadziła obowiązek przeprowadzenia badań archeologicznych przed rozpoczęciem realizacji inwestycji związanych z robotami ziemnymi, w granicach wyznaczonej w planie strefy ochrony konserwatorskiej stanowisk archeologicznych.

Organ nadzoru wskazuje, że ustalenia planu miejscowego winny zawierać zasady, o których mowa w art. 15 ustawy o p.z.p., które uwzględniają wartości, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o p.z.p. Tymczasem ustalenia planu, zawarte w § 16 pkt 2 uchwały, nie spełniają powyższych warunków. W świetle art. 7 pkt 4 i art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.), jedną z form ochrony zabytków są ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W planie ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Kompetencja ta ściśle koresponduje z art. 15 ust. 2

pkt 4 ustawy o p.z.p., w myśl którego w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Wskazane upoważnienia określają kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego szczególnych zasad, na jakich poszczególne zabytki, zależnie od indywidualnych uwarunkowań, mogą być chronione. Kompetencja ta nie oznacza jednak pełnej dowolności i musi być wykładana przez pryzmat obowiązującego prawa. W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miejskiej Góry Kalwarii, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest bowiem zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii.

W ocenie organu nadzoru, wskazane uregulowanie uchwały odnoszące się do nałożenia przez Radę Miejską Góry Kalwarii obowiązku związanego z procesem budowlanym tj. przeprowadzenia badań archeologicznych w granicach strefy ochrony konserwatorskiej ustalonej wokół chronionego stanowiska archeologicznego, stanowi przekroczenie kompetencji przez organ stanowiący gminy do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, w tym określenia nakazów i zakazów, obowiązujących w strefie ochrony konserwatorskiej wyznaczonej w planie.

Obowiązek przeprowadzenia badań archeologicznych w przypadku zamiaru prowadzenia robót ziemnych lub zmiany charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne wynika z art. 31 ust. 1a ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Rodzaj i zakres tych badań określa w drodze decyzji wojewódzki konserwator zabytków (art. 31 ust. 2 tej ustawy). Źródłem tego obowiązku jest ustawa, a nie akt prawa miejscowego.

Organ nadzoru stwierdza również brak podstaw prawnych do ustaleń zawartych w § 16 pkt 3 lit. c uchwały, zgodnie z którymi „*nie dopuszcza się podziału istniejących działek*”. Powyższy zapis oznacza *de facto* zakaz podziału działek. Na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o p.z.p., w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym. Przepis ten nie upoważnia do ustanawiania zakazu podziału terenu. Ustanawiając, w omawianym przepisie, regulację odnoszącą się do podziałów nieruchomości (poprzez wprowadzenie zakazu podziałów), Rada naruszyła tym samym dyspozycję art. 15 ustawy o p.z.p., wykraczając poza zakres delegacji ustawowej określającej przedmiot, który ustawodawca przekazał radzie do regulacji w ramach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wkroczyła również w sferę uprawnień ustawowo zastrzeżonych dla organu wykonawczego gminy, bowiem to wójt, burmistrz albo prezydent miasta po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego decyduje, czy podział jest dopuszczalny, czy też nie. O tym, jakiej wielkości działka może być wydzielona będzie decydować możliwość zrealizowania, na proponowanej do wydzielenia działce, określonego planem przeznaczenia terenu oraz możliwość zrealizowania określonych planem warunków zabudowy, co oceniane będzie w postępowaniu administracyjnym. Wprowadzenie w uchwale zapisów ograniczających podziały nieruchomości, powoduje sprzeczność pomiędzy zapisami ustawowymi, a aktem prawa miejscowego, przez co stwierdza się nieważność ustaleń § 16 pkt 3 lit. c uchwały.

Organ nadzoru pragnie również podkreślić, iż przez sam fakt dokonania skutecznego uzgodnienia (w rozumieniu pozytywnego, akceptującego uzgodnienia) z właściwym organem (w tym przypadku wojewódzkim konserwatorem zabytków), nie zwalnia z obowiązku przestrzegania przepisów prawa. Stanowi o tym sam ustawodawca w art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. wskazując, iż każde naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, a jedynie istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność

uchwały rady gminy w całości lub części. W tym stanie niezbędnym jest stwierdzenie nieważności ustaleń § 16 pkt 2 i pkt 3 lit. c uchwały.

Pogląd organu nadzoru, w kwestii dotyczącej przekroczenia, w powyższym zakresie, kompetencji rady, zawartych w obowiązujących przepisach prawa, był już przedmiotem wielokrotnych orzeczeń sądowych. W judykaturze, poglądy zbieżne ze stanowiskiem organu nadzoru podzielono m.in. w prawomocnych orzeczeniach:

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lutego 2013 r. Sygn. akt IV SA/Wa 2595/12 w sprawie skargi Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Nr XX/102/2012 Rady Gminy w Szelkowie z dnia 1 sierpnia 2012 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Szelków;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2012 r. Sygn. akt IV SA/Wa 96/12 w sprawie skargi Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Nr VIII/55/11 Rady Gminy Stare Babice z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Stare Babice
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 października 2013 r. Sygn. akt IV SA/Wa 1515/13 w sprawie skargi Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Nr XXXVII/159/2012 Rady Miasta Ostrów Mazowiecka z dnia 28 grudnia 2012 r. w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w wyroku z dnia 28 lutego 2013 r. Sygn. akt IV SA/Wa 2595/12, stwierdzając nieważność wprowadzonych przez gminę do planu miejscowego nieuprawnionych ustaleń z zakresu ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz uznając za nieuzasadnione rozszerzenie kompetencji rady gminy, a tym samym, że plan, w zakresie tych ustaleń, jest pozbawiony podstawy prawnej, uzasadnił, że „Przyznana radzie gminy kompetencja w zakresie uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz samodzielność kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy nie oznacza zupełnej dowolności. Akty te mianowicie nie mogą wykraczać poza jakiegokolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. Należy zwrócić uwagę, że tylko w ustawie dozwolone jest ustalenie obowiązków i praw obywateli oraz określenie wyjątków władczej ingerencji w konstytucyjnie gwarantowane prawa i wolności obywateli”. (...) „Jednocześnie Sąd podziela stanowisko Wojewody, że sam fakt dokonania skutecznego uzgodnienia (w rozumieniu pozytywnego, akceptującego uzgodnienia) z właściwym organem (w tym przypadku wojewódzkim konserwatorem zabytków), nie zwalnia, zarówno sporządzającego plan miejscowy wójta gminy, jak również organu uchwalodawczego tj. rady gminy, z obowiązku przestrzegania przepisów prawa. Jeśli zatem, pomimo uzgodnienia pozytywnego projektu planu przez właściwy organ uzgadniający, postanowienia planu naruszają przepisy prawa, których stosowanie leży w kompetencji tego organu uzgadniającego, muszą one zostać wyeliminowane z obowiązującego aktu miejscowego”.

Również w wyroku, z dnia 10 lipca 2012 r., Sygn. akt IV SA/Wa 96/12, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, stwierdził nieważność nieuprawnionych zapisów uchwały z zakresu ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Przywołując mające zastosowanie w tym zakresie, przepisy art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy o p.z.p. i § 4 pkt 4 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu m.p.z.p., Sąd uznał, że „Zapisy planu miejscowego, jako przepisy aktu prawa miejscowego nie mogą bowiem bez wyraźnego w tym zakresie upoważnienia ustawowego w jakikolwiek sposób determinować ustawowych warunków postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustawy Prawo budowlane oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Z tego względu ustalenia zawarte w (...) zaskarżonej uchwały zamieszczone zostały bez podstawy prawnej, która nie wynika z przysługiwania gminie uprawnienia planistycznego określonego w art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu

przestrzennym. Dla takiej oceny wskazanych zapisów zaskarżonej uchwały nie ma żadnego znaczenia okoliczność poddania projektu tej uchwały uzgodnieniu z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków, ponieważ niezakwestionowanie tych zapisów przez organ uzgadniający nie skutkuje uznaniem ich za zgodne z prawem”.

Podstawową cechą aktu prawnego jest jego komunikatywność i jednoznaczność zapisów. Tymczasem poprzez błędne przywołanie przepisów ogólnych w ustaleniach szczegółowych dla terenów o różnym przeznaczeniu, w planie miejscowym wystąpiło szereg wzajemnych sprzeczności. W § 30:

- ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, zawarto ustalenia dotyczące odpowiednio: szczególnych wymagań dotyczących ogrodzeń działek oraz zasad rozmieszczenia nośników reklamowych, które błędnie odwołują się do ustaleń § 7 uchwały, regulującego kwestie przeznaczenia terenów; ustalenia w zakresie ogrodzeń i nośników reklamowych zawiera tymczasem § 8 uchwały;
- ust. 4 uchwały, zawarto ustalenia w zakresie zasad obsługi terenu w infrastrukturę techniczną, które błędnie odwołują się m.in. do ustaleń § 17 uchwały, regulującego szczegółowe zasady i warunki scaleń i podziałów nieruchomości; jednocześnie § 30 ust. 4 uchwały, nie odwołuje się do § 25 uchwały, zawierającego ustalenia w zakresie usuwania odpadów;
- ust. 5 pkt 2 uchwały, zawarto ustalenia dotyczące wskaźników miejsc postojowych, które błędnie odwołują się do ustaleń § 27 uchwały, określającego parametry dróg; ustalenia dotyczące wskaźników miejsc postojowych, zawiera tymczasem § 28 uchwały;
- ust. 6 uchwały, zawarto ustalenia dotyczące warunków tymczasowego zagospodarowania terenów, które błędnie odwołują się do § 8 uchwały, regulującego zasady wznoszenia ogrodzeń i nośników reklamowych, podczas gdy zasady lokalizowania tymczasowej zabudowy określa § 9 uchwały;
- ust. 7 uchwały, zawarto ustalenia dotyczące zasad ochrony środowiska i przyrody, który błędnie odwołuje się m.in. do § 12 uchwały, podczas gdy § 12 uchwały, ustala zasady kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu; jednocześnie § 30 ust. 7 uchwały, nie odwołuje się do § 15 uchwały zawierającego ustalenia w zakresie ochrony przyrody;
- ust. 8 uchwały, zawarto ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, który błędnie odwołuje się do § 15 uchwały, zawierającego ustalenia w zakresie ochrony przyrody, podczas gdy zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków określa § 16 uchwały;
- ust. 9 tiret pierwsze uchwały, zawarto ustalenia dotyczące zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości, który błędnie odwołuje się do § 16 uchwały, ustalającego zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, podczas gdy zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości określa § 17 uchwały.

Błędne przywołanie przepisów ogólnych w ustaleniach szczegółowych, o których mowa powyżej dotyczy ustaleń zawartych w ustaleniach od § 31 do § 39 uchwały, w zakresie:

- szczególnych wymagań dotyczących ogrodzeń działek oraz zasad rozmieszczenia nośników reklamowych, które błędnie odwołują się do ustaleń § 7, zamiast § 8 uchwały, a zawarte zostały w: § 30 ust. 2 pkt 9 i pkt 10, § 31 ust. 2 pkt 9 i pkt 10, § 32 ust. 2 pkt 9 i pkt 10, § 33 ust. 2 pkt 9 i pkt 10, § 34 ust. 2 pkt 9 i pkt 10, § 35 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 oraz § 36 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały;
- zasad obsługi terenu w infrastrukturę techniczną, które błędnie odwołują się m.in. do ustaleń § 17 uchwały (nie odwołują się przy tym do § 25 uchwały), a zawarte zostały w: § 30 ust. 4, § 31 ust. 4, § 32 ust. 4, § 33 ust. 4, § 34 ust. 4, § 35 ust. 4, § 36 ust. 4, § 37 ust. 4, § 38 ust. 4 oraz § 39 ust. 4 uchwały;

- *wskazników miejsc postojowych*, które błędnie odwołują się do ustaleń § 27 zamiast § 28 uchwały, a zawarte zostały w: § 30 ust. 5 pkt 2, § 31 ust. 5 pkt 2, § 32 ust. 5 pkt 2, § 33 ust. 5 pkt 2, § 34 ust. 5 pkt 2 oraz § 35 ust. 5 pkt 2 uchwały;
- *warunków tymczasowego zagospodarowania terenów*, które błędnie odwołują się do § 8 zamiast § 9 uchwały, a zawarte zostały w: § 31 ust. 6, § 32 ust. 6, § 33 ust. 6, § 34 ust. 6, § 35 ust. 6 oraz § 36 ust. 6 uchwały;
- *zasad ochrony środowiska i przyrody*, który błędnie odwołuje się m.in. do § 12 uchwały (nie odwołują się przy tym do § 15 uchwały), a zawarte zostały w: § 30 ust. 7, § 31 ust. 7, § 32 ust. 7, § 33 ust. 7, § 34 ust. 7, § 35 ust. 7, § 36 ust. 7, § 37 ust. 7, § 38 ust. 7 oraz § 39 ust. 7 uchwały;
- *zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości*, który błędnie odwołuje się do § 16 zamiast § 17 uchwały, a zawarte zostały w: § 30 ust. 9 tiret pierwsze, § 31 ust. 9 tiret pierwsze, § 32 ust. 9 tiret pierwsze, § 33 ust. 9 pkt 1, § 34 ust. 9 tiret pierwsze, § 35 ust. 9 tiret pierwsze oraz § 36 ust. 9 tiret pierwsze uchwały.

Ponadto w § 40 uchwały, punkt 1, 6, 7 i 13 kolumna 6 tabeli, zawarto ustalenia dla terenów dróg oznaczonych symbolami: 1KDGP, 6KDL, 7KDL i 15KDL, w związku z występowaniem stanowisk archeologicznych, błędnie odwołując się do ustaleń § 15 uchwały, zawierające ustalenia w zakresie zasad ochrony przyrody, podczas gdy ustalenia w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków zawiera § 16 uchwały.

Zgodnie z art. 15 ustawy o p.z.p., projekt planu miejscowego zawiera część tekstową i graficzną (ust. 1), a art. 20 ust. 1 stanowi, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały, a część graficzna stanowi załącznik do uchwały. Ocenie legalności podlega zarówno treść uchwały przyjmującej plan miejscowy, jak i załączniki, czyli m.in. część graficzna. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią uchwały, a jej częścią graficzną, narusza zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części, zgodnie z art. 28 ww. ustawy. Co więcej, sprzeczność taka stanowi również o naruszeniu § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu m.p.z.p., który stanowi, że „*Na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego*”. Tymczasem ustalenia, o których mowa w:

- § 31 ust. 8 uchwały, w brzmieniu: „*ustala się zasięg stref ochrony konserwatorskiej zabytków archeologicznych, obejmujących stanowiska archeologiczne nr ew.: AZP 62-68/6, AZP 62-68/7, AZP 62-68/8, AZP 62-68/9, AZP 62-68/10, zgodnie z rysunkiem planu, dla których obowiązują ustalenia zgodne z § 15*”;
- § 32 ust. 8 uchwały, w brzmieniu: „*ustala się zasięg stref ochrony konserwatorskiej zabytków archeologicznych, obejmujących stanowiska archeologiczne nr ew.: AZP 62-68/6, AZP 62-68/7, AZP 62-68/8, AZP 62-68/9, AZP 62-68/10, zgodnie z rysunkiem planu, dla których obowiązują ustalenia zgodne z § 15*”;
- § 33 ust. 8 uchwały, w brzmieniu: „*ustala się zasięg stref ochrony konserwatorskiej zabytków archeologicznych, obejmujących stanowiska archeologiczne nr ew.: AZP 62-68/6, AZP 62-68/7, AZP 62-68/8, AZP 62-68/9, AZP 62-68/10, zgodnie z rysunkiem planu, dla których obowiązują ustalenia zgodne z § 15*”;
- § 39 ust. 8 uchwały, które odwołują się do zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, „*według zapisów § 15*”;
- § 40 uchwały, tabela pkt 6 kolumna 6, pn. *Inne ustalenia*, w odniesieniu do drogi oznaczonej symbolem 6 KDL, formułują ustalenia w brzmieniu: „*(...) w liniach rozgraniczających drogi zlokalizowane jest stanowisko archeologiczne, dla którego obowiązują zapisy § 15*”,

naruszają art. 15 ustawy o p.z.p. oraz dyspozycję § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu m.p.z.p. Na rysunku planu miejscowego wyznaczono *strefy ochrony*

konserwatorskiej zabytków archeologicznych, obejmujących stanowiska archeologiczne. Dokonana przez organ nadzoru, analiza treści Postanowienia Nr 245/10 Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, znak: IP.4180-9/9/10 z dnia 2 lipca 2010 r., wskazuje, że na rysunku planu miejscowego, stanowiska archeologiczne i strefy ochrony wokół nich, zostały określone w sposób prawidłowy. Tymczasem brak jest korelacji pomiędzy częścią tekstową i graficzną, bowiem, przywołane w ustaleniach:

- § 31 ust. 8 uchwały, strefa ochrony stanowiska archeologicznego numer: AZP 62-68/7 i AZP 62-68/8, nie jest usytuowana na terenach MN/U, lecz na terenie 21ME, o którym mowa w ustaleniach § 32 uchwały;
- § 32 ust. 8 uchwały, strefa ochrony stanowiska archeologicznego numer: AZP 62-68/9 i AZP 62-68/10, nie jest usytuowana na terenach ME;
- § 33 ust. 8 uchwały, strefa ochrony stanowiska archeologicznego numer: AZP 62-68/6, AZP 62-68/7, AZP 62-68/8 i AZP 62-68/10, nie jest usytuowana na terenach U;
- § 37 ust. 8 uchwały, strefa ochrony stanowiska archeologicznego numer: AZP 62-68/6, AZP 62-68/7 i AZP 62-68/10, nie jest usytuowana na terenach ZL.

Wskazane powyżej sprzeczności dotyczą również ustaleń zawartych w § 40 uchwały, punkt 6 kolumna 6, w zakresie w jakim określa stanowisko archeologiczne w liniach rozgraniczających drogi 6KDL ul. Brzozowej oraz w ustaleniach § 39 ust. 8 uchwały, który ustala zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków dla terenów WS, podczas gdy w obrębie linii rozgraniczających terenów wód powierzchniowych, na rysunku planu nie wskazano jakichkolwiek stanowisk archeologicznych wraz ze strefami ochronnymi, jak również żadnej strefy ochrony konserwatorskiej wokół zabytkowego cmentarza.

Ponadto w przywołanych wyżej ustaleniach błędnie odesłano do ustaleń § 15. Organ nadzoru wskazuje ponadto, że zgodnie z rysunkiem planu miejscowego, w liniach rozgraniczających ciągu pieszo - jezdnego oznaczonego symbolem 20KPJ, usytuowana jest strefa ochrony stanowiska archeologicznego nr 62-68/9, przy czym w ustaleniach § 40 uchwały, punkt 18 brak jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie.

W § 37 ust. 9 uchwały, sformułowano ustalenia dotyczące zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości, dla terenów lasów oznaczonych symbolami od 32 do 49 ZL. Stosownie do dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o p.z.p., szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości, zaliczone zostały do obligatoryjnych ustaleń planu miejscowego to jednak z przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r. poz. 518), w szczególności zaś z art. 101 ust. 2 tej ustawy wynika, iż przepisów Działu III pn. *„Wykonywanie, ograniczanie lub pozbawianie praw do nieruchomości”* Rozdziału 2 pn. *„Scalanie i podział nieruchomości”*, *„(...) stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele inne niż rolne i leśne”*. Brak więc podstaw prawnych, do ustalania w planie miejscowym zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości, w odniesieniu do terenów lasów. Konsekwencją tak poczynionych ustaleń jest konieczność stwierdzenia nieważności ustaleń § 37 ust. 9 uchwały, jako naruszających art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, w związku z art. 15 ust. 1 i ust. 2 pkt 8 ustawy o p.z.p., jak również z uwagi na błędne przywołanie § 16 uchwały.

Organ nadzoru wskazuje, że plan miejscowy jako akt prawa miejscowego, na podstawie którego wydawane są decyzje administracyjne, nie może zawierać niejednoznacznych, wzajemnie sprzecznych lub niezgodnych ustaleń, w szczególności zakazów na terenach, które nie zostały określone i zlokalizowane w planie. Takie ustalenia naruszają zasadę komunikatywności aktu prawnego, nakazującą redagować przepisy tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm, wyrażały intencje prawodawcy. Poprzez naruszenie tych zasad, uchwałodawca wprowadza w stan niepewności obywateli co do uregulowań planu miejscowego,

którego efektem jest przecież kształtowanie sposobu wykonywania prawa własności. W tej sytuacji niezbędne było stwierdzenie nieważności błędnie przywołanych jednostek redakcyjnych.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., w zw. z art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1205 z późn. zm.), każdy grunt leśny, dla którego ustalono w planie miejscowym **przeznaczenie inne niż leśne**, wymaga zgody właściwego organu na zmianę przeznaczenia, gruntów leśnych na cele nieleśne, zmiana ta może być jedynie dokonana w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W myśl ww. przepisów grunty leśne stanowiące własność Skarbu Państwa - wymagają uzyskania zgody Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa lub upoważnionej przez niego osoby, zaś *„pozostałych gruntów leśnych - wymaga uzyskania zgody marszałka województwa wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej”*. Wymóg uzyskania powyższej zgody, wynika również z art. 17 pkt 8 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym organ sporządzający projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uzyskuje zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, gruntami leśnymi są grunty: określone jako lasy w przepisach o lasach, zrehabilitowane dla potrzeb gospodarki leśnej oraz grunty pod drogami dojazdowymi do gruntów leśnych (art. 2 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych).

Skoro ustawodawca, wskazuje na wymóg uwzględnienia w planowaniu przestrzennym ochrony gruntów leśnych, to konkretyzację tej normy odnaleźć możemy w art. 3 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, zgodnie z którym ochrona gruntów leśnych polega na: ograniczaniu przeznaczenia ich na cele nieleśne lub nierolnicze; zapobieganiu procesom degradacji i dewastacji gruntów leśnych oraz szkodom w drzewostanach i produkcji leśnej, powstającym wskutek działalności nieleśnej i ruchów masowych ziemi; przywracaniu wartości użytkowej gruntom, które utraciły charakter gruntów leśnych wskutek działalności nieleśnej; poprawianiu ich wartości użytkowej oraz zapobieganiu obniżania ich produktywności oraz ograniczaniu zmian naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi.

W granicach planu, znajdują się tereny lasów, stanowiących grunty leśne, oznaczone na rysunku planu symbolami od 32 do 49 ZL. Z ustaleń ogólnych zawartych w § 18 pkt 2 uchwały, wynika, że *„na całym terenie opracowania dopuszcza się realizację następujących urządzeń inżynierskich: przyłączy do budynków, stacji transformatorowych, sieci i urządzeń telekomunikacyjnych, pompowni wody, przepompowni ścieków i strefowych oczyszczalni wód deszczowych, a w przypadku kiedy wody opadowe będą odprowadzane do rowów melioracyjnych także zbiorników retencyjnych, zgodnie z przepisami odrębnymi z zakresu ochrony środowiska i gospodarowania wodami”*. Powyższe ustalenia dotyczą również terenów lasów, co potwierdzają ustalenia szczegółowe dla terenów od 32 ZL do 49 ZL, zawarte w § 37 ust. 4 uchwały, dla których ustala się zasady obsługi terenu w infrastrukturę techniczną *„według zapisów od § 17 do § 24”*. Wskazane powyżej urządzenia inżynierskie nie zaliczają się do przedsięwzięć związanych z gospodarką leśną, a także nie są uznawane za grunty leśne, w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Zatem, zdaniem organu nadzoru, dopuszczenie ich realizacji na terenach leśnych wymaga wyznaczenia terenów dla ich lokalizacji i uzyskania zgody właściwego organu na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne.

W przedmiotowej sprawie, organ sporządzający projekt planu miejscowego, uzyskał stosowne zgody Marszałka Województwa Mazowieckiego, na zmianę przeznaczenia, w odniesieniu do gruntów leśnych dla fragmentu wsi Mikówiec – część 2, tj. decyzję:

- Nr 12/2010 z dnia 26 lutego 2010 r., znak: RW.RM.II./AM/6111-02/10), na mocy, której wyrażono zgodę na zmianę przeznaczenia terenów leśnych pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną, usługi, usługi i zabudowę produkcyjną oraz komunikację w zakresie dróg lokalnych KDL oraz dojazdowych KDD;

- Nr 108/2011 z dnia 19 grudnia 2011 r., znak: RW-RM-II.7151.125.2011.AZ, na mocy, której wyrażono zgodę na zmianę przeznaczenia terenów leśnych, z przeznaczeniem pod zabudowę mieszkaniową i usługową MN/U, drogi lokalne KDL oraz ciąg pieszo – jezdny KPJ, jednakże ww. decyzje nie odnoszą się do terenów lasów, o których mowa w § 37 uchwały.

Biorąc powyższe pod uwagę, przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały, w sposób istotny naruszono tryb sporządzania planu miejscowego, przez co zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności § 37 ust. 4 uchwały oraz § 18 pkt 2 uchwały, w odniesieniu do terenów lasów oznaczonych symbolami: od 32 ZL do 49 ZL.

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr LV/606/2014 Rady Miejskiej Góry Kalwarii z dnia 29 kwietnia 2014 r. „w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentu wsi Mikówiec – część 2”, w części dotyczącej ustaleń:

- § 16 pkt 2 uchwały;
- § 16 pkt 3 lit. c uchwały;
- § 18 pkt 2 uchwały, w odniesieniu do terenów lasów oznaczonych symbolami: od 32 ZL do 49 ZL;
- § 30 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 30 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 30 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 30 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 30 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 30 ust. 8 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 30 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 31 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 31 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 31 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 31 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 31 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 31 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) AZP 62-68/7, AZP 62-68/8 (...)”;
- § 31 ust. 8 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 31 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 32 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 32 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 32 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 32 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 32 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 32 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) AZP 62-68/9, AZP 62-68/10, (...)”;
- § 32 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 32 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 33 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 33 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 33 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 33 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 33 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 33 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) AZP 62-68/6, AZP 62-68/7, AZP 62-68/8 (...) AZP 62-68/10 (...)”;

- § 33 ust. 8 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 33 ust. 9 pkt 1 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 34 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 34 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 34 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 34 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 34 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 34 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 35 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 35 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 35 ust. 5 pkt 2 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 27 uchwały;
- § 35 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 35 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 35 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 36 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 7 uchwały;
- § 36 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 36 ust. 6 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 8 uchwały;
- § 36 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 36 ust. 9 tiret pierwsze uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 16 uchwały;
- § 37 ust. 4 uchwały;
- § 37 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 37 ust. 8 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) AZP 62-68/6, AZP 62-68/7, (...) AZP 62-68/10 (...)”;
- § 37 ust. 8 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 37 ust. 9 uchwały;
- § 38 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 38 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 39 ust. 4 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 17 uchwały;
- § 39 ust. 7 uchwały, w zakresie w jakim odwołuje się do § 12 uchwały;
- § 39 ust. 8 uchwały;
- § 40 uchwały, pkt 1 kolumna 6 tabeli, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 40 pkt 6 kolumna 6 uchwały, w zakresie sformułowania „(...) w liniach rozgraniczających drogi zlokalizowane jest stanowisko archeologiczne, dla którego obowiązują zapisy § 15”;
- § 40 uchwały, pkt 7 kolumna 6 tabeli, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały;
- § 40 uchwały, pkt 13 kolumna 6 tabeli, w zakresie w jakim odwołuje się do § 15 uchwały,

co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Miastu, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Wojewoda Mazowiecki:
Jacek Kozłowski

